

подкана къмъ сърбитѣ, които, слѣдъ като били удовлетворени отъ турцитѣ по извѣстни пунктове, изневѣрили на българитѣ.<sup>1)</sup>

На сжщия славѣнски съборъ въ Москва прѣзъ 1867 г., държалъ рѣчь и Р. Жинзифовъ. Въ историята на тоя съборъ — Всероссійская Этнографическая выставка и славянскій съѣздъ въ маѣ 1867 года, Москва 1867, на стр. 371—374 се прѣдава рѣчъта и стихотворението, казани отъ младия велешанинъ. Тукъ ще приведа нѣколко реда само отъ тѣхъ: „По прочтаніи во второй разъ стихотворенія Тютчева, взошелъ на столѣ молодой болгаринъ, воспитанникъ Московскаго университета г. Жинзифовъ, со словами: „Міръ славянскій, прошу слова“, произнесенными возволнованнымъ голосомъ“ ... Въ неговата рѣчь срѣщаме такива изрази: „Братъя славяне! Какъ Болгаринъ, прошу васъ позволить мнѣ сказать нѣсколько скромныхъ словъ отъ имени того славянскаго племени или народа, извѣстнаго подъ именемъ Болгаръ, который населяетъ значительную часть Балканскаго полуострова... Здѣсь на этомъ мѣстѣ, надъ головами всѣхъ насъ, возвышалась и развѣввалась святая хоругва! Это — священное знамя..., на которомъ изображены лики святыхъ равноапостольныхъ просвѣтителей всѣхъ безъ исключенія Славянъ, святыхъ Кирилла и Мееодія. Никто не станетъ спорить, что это священное знамя есть достояніе общеславянское. Это такъ! Тѣмъ не менѣе однако, не забудемъ, что наши славянскіе просвѣтителі и избрѣтатели славянской грамоты, св. Кириллъ и Мееодій, родились въ болгарской, или что все равно, въ славянской Македоніи“...

При завършъка на рѣчъта си Жинзифовъ прѣдложилъ „болгарскую здравицу“, дали му чаша вино, и поетъ съ въодушавление и грѣмливъ гласъ произнесълъ своята стихотворна наздравица, която почва съ слѣдния куплетъ:

Съ руйно вино домородно  
Некъ напомнимъ до три чаши,  
Братя редомъ, братя сложно  
Некъ ги земимъ въ руцѣ наши.

. . . . .

<sup>1)</sup> Срв. Йор. Ивановъ, Пангерманизмътъ, панславизмътъ и югославянскія съюзы. София 1902, стр. 42, 43.